

stand, som var opnaaet ved Forliget i Fjor, og som Landet efter vor Formenting i saa overmaade høj Grad kunde trænge til, men tillige stræbte efter gennem et fortsat Samarbejde at fæstne denne Fredstilstand. Men at paahyde os at søge Overenskomst, var jo selvfølgelig det samme som at kræve af os, at vi paa adskillige Punkter maatte vise Resignation, og det maa være klart for alle, at under de politiske Forhold, hvorunder vi for Øjeblikket arbejde, maatte vi være forberedte paa at komme til at vise paa adskillige Punkter endog i høj Grad Resignation. Dertil kommer imidlertid et andet Forhold, og det er den uheldige økonomiske Tilstand, hvori Landet for Øjeblikket befinder sig. Vor Gruppe har saa godt som nogen Øje for denne Tilstand, og det har været os om at gøre, saa vidt som det har været os muligt, at imødekomme de Krav paa Sparksomhed, som fremkomme alle Vegne fra. Af disse Grunde ere vi derfor gaaede til Medsættelser, som vi for enkeltes Bedømmende maa erkende ikke have været ønskelige, ja endog have været mindre heldige. Men jeg tror, vi kunne udtale det Haab, at man vil finde, at vi ikke paa noget Punkt ere gaaede saa langt ned, at vi have naaet det, som kan kaldes uforlystelig, naar man tager billigt Hensyn til alle foreliggende Omstændigheder. Det er derfor mit Hverv her at opfordre alle ærede Meningsfæller til at give denne Indrømmelse Udtryk ved at stemme for de Ændringer til de foreliggende Paragraffer, som ere fremsatte af Udvalgets Flertal.

Hvad de enkelte Punkter angaar, skal jeg ikke udtale mig om dem. Det Referat, der er givet af det ærede Flertals Ordfører, kan jeg for saa vidt henholde mig til og skal kun forbeholde mig, hvis der under Diskussionen skulde fremkomme Bemærkninger, som krængte til en mere saglig Smødegaaelse, da at bede om Ordet.

J. C. Christensen: Paa det foreliggende Afsnit er der jo, som ærede Medlemmer ville have set i Betænkningen, og som ærede Medlemmer ligeledes ville have hørt af den Del af Forhandlingen, som vi allerede have overværet, flere Stridspunkter, end der har været i de foregaaende Dage. At der er Stridspunkter paa dette Afsnit, maa siges at være naturligt af flere Grunde. For det første maatte af den formelle Grund, at der paa dette Afsnit ikke findes de mange Udsættelser, som der er paa mange andre Afsnit, men ellers af rent reelle Grunde, og deriblandt navnlig af en Hovedgrund, som jeg straks skal nævne. Der har her i

Landet i, saa vidt jeg skønner, en hel Menneftaalder været to Strømninger, som have gjort sig gældende over for de militære Anliggender. Den ene Strømningens Mænd have stadig forlangt Beparellser og betydelige Nedsættelser paa Udgifterne til Militærvæsenet, og forlangt disse Beparellser, fordi de have ment, at uden saadanne Beparellser opnaaede vi ikke at faa Summer af Betydning til økonomiske Reforme og til Anvendelse for de borgerlige Erhvervs Trivsel i Samfundet. Den anden Strømning, som paa samme Tid har gjort sig gældende her i Landet, har været sammensat af dem, der stadig krævede flere Bevillinger til Militærvæsenet, stadig fordrede Militærvæsenet yderligere og yderligere udviklet. Disse to Strømningers Repræsentanter have ligget i Strid med hinanden her i Landet, som jeg siger, i en hel Menneftaalder, og den første Strømningens Mænd, de, der have krævet flere og flere Beparellser, have haft det Held i samme Tidsrum stadig at have Flertallet for sig her i Folketinget lige til den 1ste April i Fjor. Først den 1ste April i Fjor vandt den modsatte Strømning Overhaand, nemlig den, der gif ud paa at give yderligere forhøjede Bevillinger til Militærvæsenet. Men fordi denne Strømning vandt Overhaand her i Folketinget og fik Flertallet for sig her, derfor døde den anden Strømning jo ikke helt, og Mindretallet her i Tinget staar endnu i Folketinget som Repræsentant for denne Strømning, saa den findes saa vel her som ude i Landet. Naar vi have hørt de Dnster og set de Bevægelser, som have været fremme ude i Landet i den sidste Tid, saa vide vi, at disse Bevægelser kræve stærkere Beparellser og Nedsættelser paa det militære Omraade eller, som man har udtrykt sig, „Indstrænkning af de Udgifter, som gaa til uproduktive Djemed“. Naar disse to Strømninger ere til Stede saa vel ude i Landet som her inde, er det ikke saa underligt, at disse Stridspunkter komme frem paa det foreliggende Afsnit af Budgettet. Regeringspartiet, Flertallet, holder, som jeg sagde før, paa yderligere Udgifter og Forhøjelser til Militærvæsenet. Den ene Fløj af Regeringspartiet, Regeringspartiets venstre Fløj, om jeg maa bruge det Udtryk — jeg antager, at det er en Betegnelse, som dette ærede Mindretal vil sætte Pris paa — gaar dog kun ind paa disse Merbevillinger med en Beslagelse. De siges i deres Betænkning, at de kunde have ønsket at komme længere ned. Man kan sige om dem, at Viljen have de, men Evnen mangle de. De gaa den modsatte Vej af den, de ønske. De gaa til Forhøjelser i Stedet for